

Arrest

nr. 133 229 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. JANSSENS, die loco advocaat L. VANBRABANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 2009 in het Rijk en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 23 juli 2014.

Op 18 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Roma afkomstig uit Gnjilane en bent u Kosovaars staatsburger. In Kosovo werden uw ouders C.B. (O.V. 6.526.976) en S.M. (O.V. 6.526.942), bij wie u al heel uw leven voortdurend verblijft, verschillende keren door Albanezen hard aangepakt en uw moeder werd zelfs een keer verkracht. Ook kon u niet naar school omdat Albanezen met stenen gooiden naar Romaleerlingen. Op een dag kwamen Roma naar jullie woning en zeiden aan uw ouders dat ze stante pede moesten vertrekken. U verliet daarop samen met uw ouders en uw broers en zus Kosovo. U was toen ongeveer tien jaar oud. Uit de verklaringen van uw ouders blijkt dat jullie via Hongarije reisden. In Hongarije werden jullie echter door de autoriteiten gevat waardoor uw ouders – u was toen nog minderjarig en hoefde nog geen asielaanvraag in te dienen – er op 27 februari 2009 asiel vroegen. Omdat uw ouders echter naar familie in Denemarken wilden, verlieten jullie na een twintigtal dagen Hongarije. Op 17 maart 2009 vroegen uw ouders asiel in Denemarken. De Deense autoriteiten stelden echter vast dat Hongarije verantwoordelijk werd geacht voor het behandelen van hun asielaanvraag waarop jullie enkele maanden later naar Hongarije werden gerepatriëerd. Op 20 juli 2009 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in in Hongarije. Na 4 à 5 maanden trokken jullie naar België waar uw ouders op 13 november 2009 asiel vroegen. Op 15 juli 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf aangezien wederom werd vastgesteld dat Hongarije verantwoordelijk was voor het behandelen van hun asielaanvraag. Op 17 augustus 2010 dienden uw ouders een tweede asielaanvraag in België in. Op 28 februari 2011 nam het Commissariaatgeneraal hierin een weigeringsbeslissing voornamelijk omdat de werkelijke verblijfplaats(en) van uw ouders voor hun komst naar België niet kon(den) worden vastgesteld doordat er in dit verband talrijke tegenstrijdigheden opgedoken waren tussen hun verklaringen onderling. Ze hadden derhalve niet aannemelijk gemaakt dat ze daadwerkelijk het slachtoffer werden/konden worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien werd vastgesteld dat de (veiligheids)situatie voor Roma in Kosovo sinds het einde van de oorlog aanzienlijk verbeterd was. Deze weigeringsbeslissing werd op 8 juni 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Na een kort verblijf in Duitsland vroegen uw ouders op 18 januari 2013 een derde maal asiel aan in België. Ze gaven onder meer aan dat hun zoons, i.e. uw broers, medische problemen hebben en dat Roma in Kosovo zwaar gediscrimineerd worden door de Albanezen. De Dienst Vreemdelingenzaken nam hun aanvraag niet in overweging. Nadat jullie opnieuw enige tijd in Duitsland verbleven hadden, dienden uw ouders op 28 maart 2013 een vierde asielaanvraag in. Ze verklaarden hierbij geen nieuwe elementen of documenten ter hunner beschikking te hebben. Ze voegden hieraan toe dat hun kinderen ziek zijn. Wederom nam de Dienst Vreemdelingenzaken hun aanvraag niet in overweging. Op 17 mei 2013 vroegen ze nogmaals asiel aan. Uw vader legde zijn Kosovaarse geboorteakte, een Kosovaars woonstcertificaat en zijn nationaliteitsakte neer. Voorts riepen uw ouders opnieuw de medische problemen van hun kinderen in en vermeldde ze de verkrachting van uw moeder door Albanezen terwijl ze zwanger was van uw broer Samson. Ze herhaalden tot slot hun vrees ten aanzien van de Albanezen en vreesden door hen gedood te zullen worden. Ook deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Na een verblijf in Duitsland vroegen uw ouders op 23 juli 2014 een zesde keer asiel aan. Aangezien u intussen meerderjarig was geworden, diende u toen voor het eerst een eigen asielaanvraag in. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees er bij terugkeer omwille van uw etnische origine door Albanezen gedood te zullen worden. Ter staving van uw identiteit legde u geen documenten neer. U beschikt immers niet over identiteitsdocumenten omdat noch u noch uw ouders stappen gezet hebben om dergelijke stukken te verkrijgen.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u sinds uw geboorte tot op het gehoor op het Commissariaat-generaal voortdurend bij uw ouders C.B. en S.B. woonde (CGVS, p. 2). Inzake hun tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing, voornamelijk omdat ze door verschillende zwaarwichtige tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen onderling hun werkelijke verblijfplaats de jaren voor hun asielaanvraag in België geenszins aannemelijk gemaakt hadden. Aldus kon hun werkelijke verblijfssituatie voor hun komst naar België niet worden vastgesteld. Uw ouders hadden derhalve niet aannemelijk gemaakt dat zij of hun kinderen, onder wie u, daadwerkelijk het slachtoffer werden/konden worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij arrest dat het feit dat uw ouders de Belgische asielinstanties geen inzicht geboden hadden in hun werkelijke verblijfssituatie het vermoeden sterkte dat zij bepaalde informatie ten aanzien van de Belgische overheden wilden achterhouden en dat zij aldus de Raad verhinderden om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot hun profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden.

Betreffende uw vrees dat u bij terugkeer naar Kosovo door Albanezen gedood zou worden (CGVS, p. 4-6), kan gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven –

zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aan uw bewering en de bewering van uw ouders dat uw moeder verkracht werd toen ze zwanger was van uw broer Samson (CGVS, p. 2; p. 4-6; verklaring DVZ vader 5e AA, vraag 15; verklaring DVZ moeder 4e AA, vraag 15; verklaring DVZ moeder 5e AA, vraag 15; verklaring DVZ moeder 6e AA, vraag 18), kan trouwens geen enkel geloof gehecht worden. Uw moeder verklaarde bij haar tweede asielaanvraag immers expliciet dat ze toen, in tegenstelling tot haar moeder en zussen, niet werd verkracht (CGVS moeder 2e AA, p. 4).

Betreffende de door uw advocate ingeroepen en later door u bevestigde discriminatie van de Roma – Roma zouden in Kosovo onder meer niet naar school kunnen gaan (CGVS, p. 6-7) – kan voorts gewezen worden op de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal die aantoonde dat heel wat RAE in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de louter etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden, ... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het feit dat u niet in het bezit bent van enig (Kosovaars) identiteitsdocument, dient opgemerkt te worden dat u, noch uw vader in uw plaats ooit enige poging heeft ondernomen om dergelijke documenten te verkrijgen (CGVS, p. 3). Dat u ongeschoold bent is onvoldoende om uw nalaten ter zake te rechtvaardigen, te meer aangezien uw vader in 2014 nog stappen ondernam om Kosovaarse identiteitsdocumenten op zijn naam te verkrijgen en hij deze uiteindelijk ook kreeg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De zesde asielaanvraag van uw ouders werd evenmin door het Commissariaat-generaal in overweging genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift van 2 september 2014 voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van "3.1 van het Kinderechtenverdrag".

Zij wijst op de fax van haar raadsman van 14 augustus 2014 waarin werd opgeworpen dat een gezinslid van verzoekster mogelijks lijdt aan PTTS en klaagt aan dat de bestreden beslissing hieromtrent geen enkel motief of verwijzing bevat.

Volgens verzoekster kunnen de gegeven motieven de beslissing niet dragen en wordt de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoekster herhaalt dat in het kader van de asielaanvraag van haar ouders een fax van 14 augustus 2014 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal met in bijlage "een verzoek tot onderzoek door de arts van het opvangcentrum waar verzoekers verblijven aan een neuropediater van de minderjarige broer van verzoekster met vraag om zijn advies te geven om reden dat het kind een mentale achterstand heeft, agressief is ten opzichte van zijn broers en zussen en bij momenten zwijgt". Zij geeft aan dat zij tijdens haar gehoor uitgebreid heeft verteld over de pathologie van haar broer en dat haar raadsman na het interview een schrijven overmaakte "waarin werd gesteld dat gelet op de angsten er kan worden gedacht aan PTTS en dat het kind om deze diagnose te kunnen stellen een afspraak heeft bij een kinderpsychiater". Volgens verzoekster koos de commissaris-generaal "er echter bewust voor, ook al wist zij van de afspraak van het familielid van verzoekster gelet op de angsten, het onderzoek niet af te wachten".

In die zin verwijst verzoekster naar een arrest van 20 februari 2014 van de Raad waarin het belang van medische attesten werd onderstreept. Zij voert aan dat het belang van medische attesten "niet alleen geldt indien het de asielaanvrager zelf betreft maar ook diens familieleden", omdat dit een begin van bewijs kan vormen van het asielrelaas van verzoekster en haar familie.

Zij is verder van oordeel "dat er in de bestreden beslissing eveneens geen rekening is gehouden met belang van het kind dat onderdeel uitmaakt van het gezin van verzoekster". Zij benadrukt dat zij als meerderjarige nog steeds ten laste van haar ouders is en tevens een kerngezin vormt met haar ouders en minderjarige broer, die zich in een "specifieke situatie" bevindt. Zij wijst dienaangaande op artikel 3.1 van het "Kinderechtenverdrag" en stelt dat de bestreden beslissing een onrechtstreeks gevolg heeft "op het statuut van de minderjarige broer die een zeer kwetsbaar profiel heeft".

Verzoekster vraagt haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen, dan wel de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, genomen op 18 augustus 2014 in toepassing van 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiair beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.*

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen omdat zij, afkomstig uit Kosovo dat (in de lijst van veilige landen) als een veilig land van herkomst wordt aangemerkt, niet aantoonde dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, gezien (i) verzoekster zich steunt op de problemen van haar ouders (gehoor p. 5) en de tweede asielaanvraag van haar ouders werd afgesloten met een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omwille van tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen onderling waardoor ze hun werkelijke verblijfplaats de jaren voor hun asielaanvraag in België geenszins aannemelijk gemaakt hadden, wat ook werd bevestigd door de Raad; (ii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo en de in Kosovo opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet; (iii) het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening omwille van verzoeksters Roma-origine op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden, temeer gezien niet wordt aangetoond dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, gelet op de informatie in het administratief dossier.

2.4. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent haar broer, die *“een mentale achterstand”* zou hebben en waarvan *“wordt gedacht dat hij bijkomend lijdt aan PTTS”* (bijgevoegde fax van raadsman van 14 augustus 2014) en het feit dat zij tijdens haar gehoor uitgebreid heeft verteld over de pathologie van haar broer en dat haar raadsman na het interview een schrijven overmaakte *“waarin werd gesteld dat gelet op de angsten er kan worden gedacht aan PTTS en dat het kind om deze diagnose te kunnen stellen een afspraak heeft bij een kinderpsychiater”*, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster, afkomstig uit Kosovo dat als een veilig land van herkomst wordt aangemerkt, niet aantoonde

dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal *“er echter bewust voor (koos), ook al wist zij van de afspraak van het familielid van verzoekster gelet op de angsten, het onderzoek niet af te wachten”*, ziet de Raad niet in hoe de afspraak en/of het onderzoek van haar broer bij een kinderpsychiater bovenstaande vaststellingen in hoofde van verzoekster zou kunnen wijzigen, temeer gezien de arts slechts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de precieze feitelijke en oorzakelijke omstandigheden niet met relatieve zekerheid kan aangeven. Het arrest van de Raad van 20 februari 2014, waarin het belang van medische attesten wordt onderstreept, is derhalve niet dienstig.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster nog op artikel 3.1 van het *“Kinderrechtenverdrag”*. Zij stelt dat de bestreden beslissing een onrechtstreeks gevolg heeft *“op het statuut van de minderjarige broer die een zeer kwetsbaar profiel heeft”* en is van oordeel *“dat er in de bestreden beslissing eveneens geen rekening is gehouden met belang van het kind dat onderdeel uitmaakt van het gezin van verzoekster”*. Zij benadrukt dat zij als meerderjarige nog steeds ten laste van haar ouders is en tevens een kerngezin vormt met haar ouders en minderjarige broer, die zich in een *“specifieke situatie”* bevindt.

De Raad verwijst dienaangaande naar het advies van de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind en besluit dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan inroepen.

Hoe dan ook, en daargelaten de vraag of deze bepalingen directe werking hebben, houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in en strekt de bestreden beslissing er evenmin toe de in het verdrag opgesomde rechten aan de broer van verzoekster te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak kan maken op de status van vluchteling dan wel deze van subsidiaire bescherming, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekster in geval van een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet ondergaan. De overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten kunnen de Raad niet tot een ander besluit leiden.

De middelen opgeworpen in het verzoekschrift zijn niet relevant.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK